

บุญ ยัง ความ ปราศ ณา ให้ สำ เร็จ

พระสยามภูผู้เป็นอัครบุคคลประทับนั่งบนอาสนะทองแล้ว
แวดล้อมด้วยภิกษุสงฆ์ ได้ตรัสพระคาถาเหล่านี้ว่า ผู้ใดได้
ถวายอาสนะอันสำเร็จด้วยทองและแก้วนี้ เราจักพยากรณ์ผู้นั้น
ท่านทั้งหลายจงฟังเรากล่าว ผู้นั้นจักเป็นจอมแห่งเทวดาเสวย
เทวรัชสมบัติอยู่ ๓๐ กัป จักมีรัศมีแผ่ไปโดยรอบตลอดร้อยโยชน์
ครั้งมาสู่มนุษยโลกแล้ว จักได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิมีพระนาม
ว่า ปภัสสระ จักเป็นผู้มีเดชอันรุ่งเรือง จักได้เป็นกษัตริย์มีรัตนะ
๘ ประการ โชติช่วงอยู่โดยรอบ ทั้งกลางคืนกลางวัน ดัง
พระอาทิตย์อุทัยฉะนั้น

บุญยังความปรารถนาให้สำเร็จ

๑๔๓

การอยู่ร่วมกันแบบถ้อยทีถ้อยอาศัย มีน้ำใจไมตรีต่อกัน จะทำให้สังคมน่าอยู่ เป็นสังคมในอุดมคติที่มีแต่ความสงบสุข ไม่มีการแก่งแย่งชิงดีรบราฆ่าฟันกัน อย่างที่เราเห็นกันอยู่ทุกวันนี้ ความบริสุทธิ์ที่เกิดขึ้นในดวงใจของผู้ที่เต็มเปี่ยมด้วยเมตตาธรรม จะช่วยประสานรอยร้าวที่เกิดจากความไม่เข้าใจ มวลมนุษยชาติ ก็จะมีสามัคคี โลกก็เกิดความสงบสุข การจะทำให้กระแส แห่งความบริสุทธิ์แผ่ขยายออกไปทั่วโลก เกิดจากใจที่ผ่องใส บริสุทธิ์และหยุดนิ่ง ความปรารถนาดีที่เต็มเปี่ยมจึงพร่างพรูออกมา และแผ่ขยายไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุด เมื่อนั้นสันติภาพที่แท้จริงของโลกจะบังเกิดขึ้น

มีวาระแห่งภาสิตในมหาจักจายนเถราปทาน ความว่า

“พระสยัมภูผู้เป็นอัครบุคคล ประทับนั่งบนอาสนะทอง แล้ว แวดล้อมด้วยภิกษุสงฆ์ ได้ตรัสพระคาถาเหล่านี้ว่า ผู้ใด ได้ถวายอาสนะอันสำเร็จด้วยทองและแก้วนี้ เราจักพยากรณ์ ผู้นั้น ท่านทั้งหลายจงฟังเรากล่าว ผู้นั้นจักเป็นจอมแห่ง เทวดาเสวยเทวราชสมบัติอยู่ ๓๐ กัป จักมีรัศมีแผ่ไปโดยรอบ ตลอดร้อยโยชน์ ครั้นมาสู่มนุษยโลกแล้ว จักได้เป็นพระเจ้า จักรพรรดิมีพระนามว่าปภัสสระ จักเป็นผู้มีเดช อันรุ่งเรือง จักได้เป็นกษัตริย์มีรัตนะ ๘ ประการ โชติช่วงอยู่โดยรอบ

บุญยังความปรารถนาให้สำเร็จ

๑๔๔

ทั้งกลางคืนกลางวัน ดังพระอาทิตย์อุทัยฉะนั้น”

การนำคำกล่าวของผู้รู้มาให้ศึกษาในเบื้องต้นนี้ เพื่อต้องการให้เห็นถึงผลบุญที่บังเกิดขึ้นจากการสร้างบารมีของบัณฑิตนักปราชญ์ในกาลก่อน เนื่องจากคำกล่าวนี้ เป็นถ้อยคำของพระอรหันต์รูปหนึ่ง เมื่อท่านบรรลุธรรมแล้ว ได้ย้อนไปดูบุญกรรมที่ได้กระทำในอดีต เกิดความปีติโสมนัส อัสจรรยใจในผลบุญที่ตามมาสนับสนุน จึงเปล่งวาจาบอกเล่า ถึงอานุภาพบุญที่ตัวท่านเองได้ประสบ เพื่อผู้มีบุญทั้งหลายเมื่อได้รับรู้แล้ว จะได้เกิดกำลังใจในการสร้างบารมีให้ยิ่งๆ ขึ้นไป

พระเถระท่านนี้มีนามว่า พระมหากัจจายนะ เป็นพระอรหันตเถระ ผู้มีผิวพรรณงดงามประดุจทองคำ ท่านมีประวัติการสร้างบารมีที่น่าสนใจมาก เมื่อครั้งที่ยังสร้างบารมีอยู่ ท่านได้บำเพ็ญบุญญานิการไว้ในพระพุทธรูปเจ้าองค์ก่อนๆ ได้สั่งสมบุญอันเป็นอุปนิสัยแก่พระนิพพาน ในภพนั้นๆ ตามวาระโอกาสที่เอื้ออำนวย

*จนกระทั่งมาถึงกาลสมัยของพระผู้มีพระภาคเจ้า พระนามว่า ปทุมุตตระ ท่านได้บังเกิดในตระกูลคฤหบดีมหาศาล เมื่อเจริญวัยแล้วได้ฟังธรรมในสำนักของพระบรมศาสดา ทำให้

บุญยังความปรารถนาให้สำเร็จ

๑๔๕

เกิดความเข้าใจเรื่องราวการสร้างบารมีและชีวิตในสังสารวัฏ ในวันนั้น มาณพได้เห็นพระปทุมุตตรสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแต่งตั้งภิกษุรูปหนึ่ง ในตำแหน่งอันเลิศกว่าภิกษุผู้จำแนกอรรถแห่งคำ ที่พระองค์ตรัสโดยย่อให้พิสดารได้ ทำให้เกิดความปรารถนาที่จะเป็นอย่างพระอรหันต์รูปนั้น จึงตั้งใจสร้างบารมีอย่างเต็มที่ ได้บำเพ็ญบุญมีทานบารมี เป็นต้น นอกจากนี้ยังได้สร้างแผ่นศิลา เอาทองฉาบทาพระเจดีย์ชื่อ ปทุม ของพระผู้มีพระภาคเจ้าปทุมุตตระ และได้กั้นฉัตรอันสำเร็จด้วยแก้ว เอาพัทวาลวิชนีพัดถวายพระพุทธเจ้า ทำให้บังเกิดอยู่ในสองภพภูมิท่องเที่ยวในเทวโลกและมนุษย์โลกเท่านั้น

ต่อมาในสมัยของพระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่า สุเมธะ มีโอกาสได้พบพระสุเมธพุทธเจ้า ตอนนั้นท่านเกิดเป็นวิทายธร กำลังเหาะท่องเที่ยวไปในป่าหิมพานต์ ได้เห็นพระพุทธองค์ประทับนั่ง ณ ไพรสณฑ์ เกิดความเลื่อมใสอย่างแรงกล้า และด้วยอำนาจบุญที่เคยพบเห็นพระพุทธเจ้าองค์ก่อนๆ จึงเหาะลงมาบนพื้นดิน กระทำการสักการบูชาด้วยดอกกรรณิการัอันมีกลิ่นหอม จากนั้นได้ยื่นถวายบังคมพระผู้มีพระภาคเจ้าด้วยความเลื่อมใส ในใจเต็มเปี่ยมด้วยมหาปีติ ด้วยบุญกรรมนั้น ทำให้ท่านท่องเที่ยวไปๆ มาๆ ในสุคตินั่นเอง

บุญยังความปรารถนาให้สำเร็จ

๑๔๖

จนมาถึงกาลแห่งพระทศพล พระนามว่า กัสสปะ เสด็จอุบัติขึ้นในโลก ท่านได้บังเกิดในเรือนมิตระกุลในกรุงพาราณสี ได้สร้างบุญตามวาระ เมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จดับขันธปรินิพพานแล้ว มหาชนได้ร่วมใจกันสร้างพระเจดีย์ เป็นที่ประดิษฐานพระบรมสารีริกธาตุ ท่านปรารถนาบุญพิเศษ จึงตัดสินใจกระทำการบูชาพระผู้มีพระภาคด้วยการถวายแผ่นอิฐทองคำมีค่าแสนหนึ่ง ทำเป็นฐานของพระสุวรรณเจดีย์ และตั้งความปรารถนาว่า

“ด้วยอานุภาพแห่งบุญที่บังเกิดขึ้น จากการถวายแผ่นอิฐทองคำนี้ ทุกภพทุกชาติที่ได้เกิด ขอให้สรีระของข้าพเจ้าจะมีวรรณะเหมือนทองคำ” ตั้งแต่นั้นมา ท่านได้กระทำกุศลกรรมตลอดชีวิต ได้ท่องเที่ยวไปในสุคติภูมิสิ้นพุทธันดรหนึ่ง ในพุทธปรุบาทกาลนี้ ท่านได้มาบังเกิดในเรือนของบุโรhitของพระเจ้า-จันทปัชชิต ในกรุงอุชเชนี ในวันตั้งชื่อของท่าน มารดาคิดว่า บุตรของเรามีวรรณะดังทอง จึงตั้งชื่อให้ว่า กาญจนมาณพ เมื่อท่านเจริญวัย ได้ศึกษาเล่าเรียนจนสำเร็จไตรเพท ครั้นบิดาเสียชีวิต พระราชาทรงแต่งตั้งให้เป็นบุโรhitสืบต่อไป ด้วยอำนาจโคตรท่านจึงปรากฏนามว่า กัจจानะ หรือกัจจายนะ

เมื่อพระเจ้าจันทปัชชิตทรงทราบการเสด็จอุบัติขึ้นของ

บุญยังความปรารถนาให้สำเร็จ

๑๔๓

พระพุทธเจ้า จึงทรงส่งสาสน์ไปว่า “ข้าแต่ท่านอาจารย์ ท่านจงไปในที่นั้น กราบเรียนให้พระศาสดาทรงทราบ” ท่านพร้อมกับเหล่าอำมาตย์อีก ๗ คน ได้เข้าไปเฝ้าพระศาสดาตามพระราชโองการ พระศาสดาทรงแสดงธรรมแก่กัจจายนมหาอำมาตย์ในที่ลุดแห่งเทศนา ด้วยอำนาจแห่งบุญที่ได้สั่งสมไว้ ท่านกับผู้ติดตาม ๗ คน ได้ดำรงอยู่ในอิริยาบถจนถึงพร้อมด้วยปฏิสัมภิตา เมื่อบรรลุลหริธรรมแล้วพระบรมศาสดาทรงเหยียดพระหัตถ์ ประทานเอหิภิกขุอุปสัมปทาแก่ท่านเหล่านั้นว่า “จงเป็นภิกษุมาเถิด” ทันทิที่สิ้นกระแสพระดำรัส ทั้ง ๘ คน มีผมและหนวดเพียงแค่สององคุลี เครื่องนุ่งห่มของฆราวาสหายไป ทรงไว้ซึ่งบาตรและจีวร อันสำเร็จด้วยฤทธิ์ ประหนึ่งพระเถระผู้มีพรรษาร้อยพรรษา

พระเถระประณมมือกราบทูลพระบรมศาสดาว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ พระเจ้าจันตปัชโชตปรารถนาจะถวายบังคมพระบาทของพระองค์และฟังธรรม” พระบรมศาสดามองเห็นบุญที่พระเถระสร้างไว้ในอดีต ทรงทราบว่า กัจจายนะผู้นี้ ได้ตั้งความปรารถนาไว้ดีแล้ว เธอสามารถที่จะทำความสำเร็จให้บังเกิดขึ้น จึงตรัสว่า “ดูก่อนภิกษุ เธอเท่านั้นจะไปในที่นั้น เมื่อเธอไปแล้ว พระราชาจักฟังธรรมจากเธอ แล้วจักเลื่อมใส” พระเถระพร้อมกับภิกษุอีก ๗ รูป ได้เดินทางกลับไปพระนคร

บุญยังความปรารถนาให้สำเร็จ

๑๔๘

ของตนเองได้แสดงธรรมที่พระบรมศาสดากล่าวโดยย่อให้พิสดาร
ไพเราะทั้งเบื้องต้น ท่ามกลางและเบื้องปลาย ยังพระราชทำให้
เลื่อมใส เมื่อประดิษฐานพระศาสนาในวันดิชนบทได้แล้ว ก็
กลับมาเฝ้าพระบรมศาสดา

พระบรมศาสดาทรงทราบความปรารถนาที่พระมหา
กัจจายนะตั้งไว้ จึงแต่งตั้งพระเถระไว้ในตำแหน่งอันเลิศด้วย
พระดำรัสว่า “ภิกษุทั้งหลาย บรรดาภิกษุผู้เป็นสาวกของเรา ผู้
จำแนกอรหัตที่เรากล่าวโดยย่อให้พิสดารนั้นหากจายนะเป็นเลิศ”
เมื่อท่านได้รับตำแหน่งเอตทัคคะแล้ว ได้ระลึกถึงบุญกรรมของ
ตนจึงกล่าวว่า “เราได้สร้างบุญใหญ่กับเนื่อนาบุญอันเลิศหลายภพ
หลายชาติ ตั้งความปรารถนาไว้อย่างดีแล้ว ด้วยอานุภาพแห่ง
บุญที่เราได้สั่งสมไว้ ทำให้บรรลุในสิ่งที่เราตั้งใจ บุญที่สร้างเอา
ไว้สามารถยังความปรารถนาทุกประการให้สำเร็จได้อย่างแท้จริง”

เราจะเห็นว่า บุญส่งผลให้ความปรารถนา ที่เราได้ตั้งใจ
ไว้อย่างดีแล้วสำเร็จได้อย่างอัศจรรย์ ความปรารถนาทุกอย่าง
หากทำบุญไว้มาก ต้องสมความปรารถนาอย่างแน่นอน เพราะ
บุญเป็นบ่อเกิดแห่งความสุขและความสำเร็จในชีวิต เป็นสิ่งที่
อยู่เบื้องหลังความสำเร็จของชีวิตทั้งมวล

